

51. Egyházi esztendő utolsó előtti vasárnapja."MICSODA KÖSZÖNTÉS EZ?"

Róma 16,16/b

Róma 16,1-27

A hetedik vasárnap hangzik közöttünk a bizonyosságtétel a Római levél üzenete alapján. Adjunk hálát Istennek az eddig vett áldásokért. Ma a levél utolsó fejezete hangzott fel közöttünk. Némelyek biztosan kérdésen tekintenek reám, mit akarok ezzel a csupa nevekből álló fejezettel az egyházi esztendő utolsó előtti vasárnapján. Csakugyan ez az egész szakasz, az egész levelet bezáró doxologia kivételével, neveket tartalmaz. Az első részben azoknak neveit, akiket köszönt /1-16/, a második részben névtelenül ugyan, de azokról szól, akiktől óvja a gyülekezetet /17-20/, és végül munkatársainak nevei, akik vele együtt üdvözlésüket küldik /21-23/.

Ha Isten Lelke megnyitja előttünk az Ige ajtaját, néhány egyszerű, szép és hasznos üzenetet nyerünk belőle. Mert nem függelék ez a fejezet, hanem "az Újszövetség egyik leggazdagabb tanítói fejezete, ha jól értjük". Ezt a 16. fejezetet is ugyanaz a Pál apostol írta, aki az előző 15 fejezetet, s neki éppolyan fontos ez, mint az előzőek. Nem valami mellékes dologról van itt szó, hanem arról a legfontosabbról, hogy a keresztyén gyülekezet személyekből áll: Isten, Jézus Krisztus, Szent Lélek és keresztyén emberek. A keresztyén gyülekezetben minden ezeknek a személyeknek egymáshoz való viszonyáért történik, s ez nem mellékes dolog. Ilyen kérdések elé állít bennünket tehát ez a fejezet: Nem lett-e a mi életünkben mellékes dolog a személyes viszony? Bizony terhes örökségünk van még a tudományos magyarázatokban is arra nézve, hogy az ilyen üdvözléte-

ket függeléként kezeljük, mintha a tanítást, az evangélium üzenetét el lehetne vonatkoztatni ezektől a személyes viszonyulásoktól. - Merjük megkérdezni: Milyen viszonyban vagyunk egymással? Üdvözöljük-e egymást a templomon kívül is, akik egy templomba járunk? Vagy pedig valóban igaz Spurgeon megállapítása: "A "testvér" megszólítás sajnos oda jutott, hogy részben a képmutatás fogalma lett, mert számos esetben csak afféle szóbeszéd, gyakorlati jelentőség nélkül".

Ebben a fejezetben Krisztus egyházát szemlélhetjük. Azt, amelyik egyébként hitünk tárgya. "Hiszek egy, egyetemes keresztyén anyaszentegyházat." Az egyháznak mindezek a jegyei megtalálhatók ebben a szakaszban.

Krisztus egyháza hitközösség.

Soknak azok közül, akik itt fel vannak sorolva, csak a nevét ismerjük. De tudjuk, hogy a Bibliában a neveknek nagy jelentősége van. Itt is azt jelenti, hogy olyan emberek ezek, akikről Ésaías 43,1 szól: "...neveden hívtalak, enyém vagy". Ezt nagyon reálisan kell értenünk. Ők szószerint a jó Pásztor kezében tudták magukat és erre szükségük is volt, mert veszélyek között éltek és Krisztuson kívül alig ismertek más biztonságot.

E nevek között találunk keleti és nyugati neveket, letin, görög, zsidó neveket. Bizony igaz, hogy ökumenikus üdvözletek ezek. /Mithi/ Bizonyságai a keresztyén egyház egyetemességének. Bizonyságai a Róma 1,16-17-nek és emlékeztetnek bennünket a Jelenések hetedik fejezetére, a minden népből, nyelvből és ágazatból való megszámálhatatlan seregére. S milyen nagy öröm, hogy a mi nevünk is ott állhat ezek között.

Krisztus egyháza szeretetközösség.

Gondoljuk csak végig az egész fejezeten végigvonuló

"szeretetláncot"! Egymás sorsa, munkája, gondja és öröme iránti mennyi törődés van e sorokban! Lehetetlen nem észrevenni e fejezetben, hogy ezek számára a hitközösség egyuttal szeretetközösséget is jelent. Ők mindnyájan egy testnek, a Krisztus testének tagjai. Az egyes mozzanatok, részletek milyen színessé, meghitté, meleggé teszik ezeket az üdvözlőket, ezt az egész fejezetet.

Hogyan is szoktuk mi énekelni? "Szeretemben összeforva, Egy közös test tagjai". Mát itt így van. Ez a fejezet erről szóló hatalmas tanuságtétel, hogy a Krisztus testének tagjai összeforrtak szeretetben!

Krisztus egyháza munkaközösség.

Olyannak ismerjük meg a fejezetben "a Krisztus gyülekezeteit", mint egyetlen nagy munkaközösséget, amelyben mindenki megtalálta és végzi a maga munkáját. Úgy van, ahogyan találóan mondta egyik nagy tudósunk - Brunner -:" Olyan gyülekezet ez, amely úgyszólván csupa apostolokból áll." Amennyire magától értetődő számunkra, hogy nem a cselekedeteik és szolgálatuk által üdvözülnek, annyira magától értetődő az is, hogy Jézus Krisztus munkásai és harcosai ők, akik hordozzák a munka terhét, mint a Jézus Krisztus jó vitézei. Gondoljunk csak Fébé, Priscilla, Akvila, Mária, Andronikus és Junia szolgálataira. Ez az egész fejezet példázza előttünk az Efezus 2,10-et, amelyet hangsúlyossá tett számunkra Isten Lelke: "Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jócselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk".

Krisztus egyháza a világ nemtelenjének és megvetettjeinek közössége.

Nem olyan emberek ezek, akiknek nevük és rangjuk van.

Sok köztük a rabszolga és a nő. Az akkori társadalom legalsó rétegéből valók. Úgy van, ahogyan Kálvin mondja, "fényes és előkelő nevek közül egyről sem olvasunk itt. Mindazok, akiket Pál felsorol, Rómában ismeretlen és alacsonyrendű emberek voltak". Itt is érvényes az 1 Korinthus 1,26-29 verseinek üzenete. A kiválasztó kegyelem magasztalására igen jó példa mindaz, amit Kálvin a Nárcissus háznapéről írottakban mond. "Az itt említett Nárcissusról azt hiszem, hogy Claudius császárnak sok gazságról és gyalázatosságról hirhedt szabadosa volt. Annál csodálatosabb az Isten jósága, mely abba a szennyes és mindenféle alávalóságtól hemzsegó házba behatolt; nem azért, mintha maga Nárcissus megtért volna Krisztushoz; hanem az volt a nagy dolog, hogy azt a szinte pokolhoz hasonlatos házat Krisztus kegyelme meglátogatta. Mivel azonban Krisztust többen tisztelték azok közül, akik ennek az ocsmány kerítőnek, telhetetlen rablónak és igen romlott embernek a hatalma alatt éltek, a szolgáknak ma sincs miért uraikra várakozniok, hanem kiki önmagáért kövesse Krisztust."

Pál sem "nagy magányos".

Ezek között a gyülekezeti tagok között Pál sem a "nagy magányos". Munkatársak közösségéből üzen. Bárcsak szívünk re vennénk Kálvin megjegyzését, aki szerint a 21-23. versekben levő köszöntések azért vannak itt, "mert a hívők egyetértése nem kis segítséget és örömet jelent". Bizony így van, így legyen mi közöttünk is: ezért könyörögjünk! Ámen.